

kteřé jedině soudy mohou rozhodovati. Jest proto právně mylným názor stěžovatelův, že také otázka vrácení sporných 14.000 Kč již cestou veřejnoprávní byla právoplatně rozhodnuta, poněvadž k vydobytí těchto 14.000 Kč byla vedena politická exekuce. Úřady správní nebyly k rozhodování o soukromoprávním žalobcovu nároku na vrácení 14.000 Kč podle §u 1431 obč. zák. vůbec povolány a jest proto ono rozhodnutí pro obor práva soukromého bezúčinným. V důsledcích toho nelze ohledně tohoto žalobcova soukromoprávního nároku mluvit o věci rozsouzené (§ 411 c. ř. s.) a vývody dovolacího rekursu, zastávající opačné mínění, nejsou a nemohou býti správný, poněvadž o nárocích soukromoprávních správní úřady vůbec dle platných předpisů rozhodovati nemohou a proto také případně jich rozhodnutí v tomto směru nikdy v moc práva vejíti a námitku věci rozsouzené (§ 411 c. ř. s.) vytvořiti nemůže. Jak z vyličeného stavu věci jde, nemůže v tomto případě přijíti k nesouhlasu rozhodnutí soudních a rozhodnutí správních, neboť nejedná se o touž právní otázku, jak stěžovatel mylně se domnívá, nýbrž o otázky dvě, z nichž jedna podléhá rozhodnutí úřadů správních, druhá soudům. Tím odpadají obavy v tomto směru v dovolacím rekursu vyslovené.

Čís. 3553.

Určena-li výše měsíčního výživného pro nemanželské dítě rozsudkem a složil-li nemanželský otec dle napotomního smíru pro dítě o d b y t n ě, jest se nadále vyživovacích příspěvků domáhati cestou nespornou.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, R II 64/24.)

Žádosti nemanželského dítěte, by otec byl uznán povinným, platiti mu na výživném měsíčně 60 Kč, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by řízení doplnil a znovu rozhodl, mimo jiné z

d ů v o d ů :

Rozsudkem ze dne 26. ledna 1911 uznán byl stěžovatel otcem nemanželského dítěte a odsouzen ku placení výživného do 6tého roku dítěte po 10 K měsíčně, a pak až do schopnosti k samostatné výživě po 14 K měsíčně. Smírem ze dne 5. ledna 1912, uzavřeným u okresního soudu mezi nemanželským otcem se strany jedné a nemanželskou matkou a poručníkem dítěte se strany druhé, zavázal se nemanželský otec složit 300 K jako »p a u š á l n í s u m u a l i m e n t ů p r o b u d o u c n o s t« s výhradou zvýšení této částky pro případ podstatného zlepšení majetkových poměrů nemanželského otce. Za podklad tohoto smíru přijat byl tehdejší výdělek svobodného nemanželského otce po 16 K týdně. Smír ten byl usnesením poručenského soudu ze dne 28. ledna 1912 schválen, načež nemanželský otec 300 K dne 23. února 1912 do

sirotčí pokladny složil. Ze spisů není vidno, že z tohoto vkladu bylo později buď z úroků nebo z jistiny něco vybíráno. Dne 29. října 1923 navrhla nemanželská matka a současně poručnice u poručenského soudu, by soud přidržel nemanželského otce ku placení výživného pro nemanželské dítě, nejméně 60 Kč měsíčně nebo, by nemanželský otec vypravil dítě řádně do učení. Návrh ten odůvodnila tím, že se majetkové poměry nemanželského otce podstatně zlepšily, že hoch chodí do II. tř. měšť. školy a že by ho ráda nechala měšťanskou školu ukončiti. Především jest zabývati se výtkou dovolací stížnosti, že prý tato věc není předmětem nesporného soudnictví a že smír bylo by možno změniti jen cestou sporu. Výtka tato není odůvodněna. Kdyby se vzal za podklad nové úpravy vyživovací povinnosti otcovy *rozsudku, jímž* byl stěžovatel za otce uznán a k placení výživného odsouzen, *byla by* ovšem změna tohoto rozsudku pouhým usnesením v cestě nesporné vyloučena (plenární usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. října 1921, čís. pres. 1027/21 uveřejněné ve sbírce Dr. Vážný pod č. 1224). Avšak o to tu nejde, nýbrž jde tu o jeden z případů, které řešeny byly zdejším plenárním usnesením ze dne 19. prosince 1922, čís. pres. 1107/22 (uveřejněným v čís. 2101 sbírky Dr. Vážného), totiž, kde *v ý ž i v n é, d o - s u d s m í r e m u r č e n é*, má býti znova upraveno pro podstatnou změnu v potřebách dítěte nebo v otcově hospodářské mohoucnosti nebo po té i oné stránce. V tomto případě jde o smír, teprve po rozsudku uzavřený, podle kterého složil nemanželský otec *n a m í s t ě p l n ě n í v ý ž i v n ě h o ú h r n n ý p e n í z v ý ž i v n ě h o* pro budoucnost. V takovém případě jest podle onoho plenárního usnesení postupovati podle druhého odstavce Šu 16 čís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 276 ř. z. a výživné upravití zase cestou nespornou. Nepadá tu na váhu, že smírem nebylo ujednáno výživné v jednotlivých splátkách, neboť smluvené odbytné mělo býti náhradou za výživné pro budoucnost, mělo tedy vyplniti též úkol, jako výživné samo.

Čís. 3554.

Nelze povolití odklad exekuce vyklizením (§ 42 čís. 1 ex. ř.) na základě výpovědi dané nájemníku, domáhá-li se podnájemník proti pronajímateli zjištění, že mu proti němu přísluší přímé právo nájemní.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, R II 78/24.)

Na základě exekučního titulu proti nájemníku vedl vymáhající věřitel exekuci proti podnájemníku. Podav žalobu na vymáhajícího věřitele, že mu přísluší nájemní právo k vyklizovanému bytu, domáhal se podnájemník odkladu exekuce. Soud první stolice odklad povolil, *r e - k u r s n í s o u d* žádost za odklad zamítl. *D ů v o d y:* Východisko rozhodnutí musí tvořiti úsudek o tom, zda v tomto případě běží o žalobu podle Šu 42 čís. 1 ex. ř., poněvadž jen v tomto případě jest odůvodněn návrh, aby byla exekuce odložena. Lze se proto zabývati rozbořem ža-